

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

§. III. Poßitne Episcopus cum limitatione regulares approbare? vel illis
idoneis repertis, approbationem non impertiri?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](#)

tractat. 5. disputat. 13. sect. 2. num. 8 56.
 Qui etiam cum prædictis authoribus
 assentit, non requiri approbationem
 Episcopi in confessario, pro confes-
 sionibus monialium Episcopo subje-
 ctarum; sed solum Prælati Confessio-
 rij licentia, & approbatio: quia ex ju-
 re, & privilegiis antiquis solum hoc
 requirebatur in confessario regulari,
 pro audiendis confessionibus om-
 nium fidelium utriusque sexus: sed
 Concilium solum addit, requiri ap-
 probationem Episcopi pro sacerdotali-
 bus ipsi subjectis, non pro religiosis:
 ergo pro illis relinquit jura, & privi-
 legia antiqua, in suo robore. Quod
 probabile judicamus, loquendo de
 monialibus alterius, vel ejusdem or-
 dinis, cum confessario, Episcopis sub-
 jectis; non de monialibus alterius or-
 dinis subjectis regularibus; nisi ab ea-
 zum prælati obtingatur licentia:
 proper ea, quæ hoc punto §. 6. di-
 cemus, loquentes de confitentibus
 alterius Ordinis religiosis.

§. III.

*Possitne Episcopus cum limitatione re-
 gulares approbare? vel illis idoneis
 repertis, approbationem non
 impetriri?*

Graviter 60. **D**uplicem gravissimam dif-
 ficultatem tangit hę titu-
 lus. Quam libuit ex professo exami-
 nare. Et à secunda incipiendo, quæsti-
 onem ex pravo affectu, sententi Episcopo, si ab eo, ex odio, aut
 regula-

mala voluntate, aut ex alio pravo af-
 fectu, non fuerint admisi, nec ap-
 probati ad confessiones, possint ipsi
 sacerdotum confessiones audire, ac
 si essent de facto approbati? Et sup-
 ponimus, in hoc graviter peccare
 Episcopum contra justitiam, si ab-
 que justa causa ad confessiones per-
 tinente, idoneum regularem à suo
 prælato presentatum reprobaret, aut
 approbationem non impetraretur.
 Nam approbatio, ut diximus, pertinet
 ad ordinem justitiae, ad quam jus ha-
 bet expositus, ut si reperiatur ido-
 neus, ei approbatio conferatur: con-
 tra quod agit Episcopus denegans illi
 approbationem, ob inordinatum ad
 religionem affectum. Unde & ipsi
 religioni, & prælatis ejus injuriam
 irrogat. Colligitur autem Episcopum
 ex malevolentia, non ex jure denega-
 re approbationem, si contra regula-
 tes soleat jacere convitia, si religionis
 institutum vituperet, si publice, aut
 secrete religiosis detrahatur, si ni-
 mius est in examine, qui circa alios est
 forte remissus, si cum tali scientia,
 aut peritia repertum alium Sacerdotem
 sacerdotalem, vel regularem alterius
 ordinis approbaverit, vel aliis simili-
 bus signis, raro in Dominis E-
 piscopis, qui perfectionis statum pro-
 fitentur, repertis: sed quia homines
 sunt, possunt obliquis affectibus re-
 torqueri. Quæritur ergo, an si in his,
 & similibus casibus denegent Episcopi
 injustè, regularibus approbationem,
 ipsi audire possint confessiones
 sacerdotum?

61. Pri-

Negans
sententia
posse
regula-
res inju-
ste non
apro-
batos,
confes-
siones
secula-
rium au-
dire.

61. Prima sententia est negativa. Et probatur primo: quia sub conditione possum, nihil operatur ante illius adventum. Cap. si pro se. 13. de re scriptis in 6. ita quod conditio debeat in forma specifica poni, & non sufficiat, quod per aequipollens ponatur, l. qui baredi, l. Marius ff. de cond. & demonst. Sed Sacerdotes, etiam regulares non possunt sacerdotalium confessio nes audire, nisi sub hac conditione, quod prius ab Episcopo sint iudicati idonei, & ab eo approbationem accipi ant, ut constat ex decreto Concilij Tridentini, supra hoc punto §. 1. relato: ergo, &c. Secundo: quia quando aliquid requiritur, ut de substantia, & essentia alicujus actus, in iustitia negantis, seu iustitia petentis, non possunt illud supplere, ut patet in eo, quod contingit in Sacramento Baptismi, aut Pœnitentiæ, quæ minime valide reciperet, qui etiam ritè dispossitis ad ea accederet, si minister ex odio, aut alio pravo affectu, aut formam essentialem, aut intentionem debitam non apponenter: quia haec sunt de essentia illius Sacramenti, quæ per iustitiam negantis, vel iustitiam petentis suppleri non possunt: sed ut regularis valide audiat sacerdotalium confessio nes, penit tamquam essentiale Concilium, quod ab Episcopo sit approbatus: ergo iustitia negantis, aut iustitia petentis, hoc essentiale suppleri non potest, proindeque valide non poterit ad audiendas confessio nes accedere. Atque ita docent Jo annes Sanctius, in select. disp. 48. num. 16. Bordon. tom. 1. resolut. 36. num. 4. Lugo de Pœnit. disp. 21. nu. 52. Diana

4. p. tract. 4. resol. 200. & p. 8. tract. 1. resolut. 85. Dicastilio de Pœnit. disp. 10. dub. 9. n. 168. Suarez disp. 8. de Pœnit. sect. 5. num. 18. Coninch. disput. 8. de Sacrament. dub. 7. n. 28. Filiutius p. 1. tract. 7. cap. 9. n. 157. Barboli. de officio, & potestat. allegat. 25. num. 8. & 27. &c. alijs.

62. Secunda sententia est affirmativa. Quæ probatur primo: quia conditio iustitiae impedita per tertium, cuius interest, legitime habetur pro impleta, l. si Titius. ff. de conditionibus, & demonstrat. Et juxta regulam 55. juris. cum non stat per eum, ad quem pertinet, quo minus conditio impletatur, haberi debet perinde ac si impleta fuisset. Et juxta cap. licet. de regularib. licentia legitime petita, habetur pro obtenta, licet fuerit negata: Ergo hujusmodi religiosus praesentatus, & sine justa causa ab Episcopo rejectus, habetur pro approbato ab illo. Per quod patet ad omnia in oppositum adducta. Approbatio enim Episcopi realis, vel à jure presumpta, est quæ requiritur, ut essentiale ad confessio nes sacerdotalium in regularibus, quæ certe de facto ab eis apponitur, quando ritè praesentantur, & iustitiae rejiciuntur. ¶ Nec valet dicere: id etiam verificari posse in sacerdotalibus Sacerdotibus; quod Episcopo praesentati, & ab eo iustitiae repulsi, possent audire confessio nes sacerdotalium. Sed est dispar ratio: quia regulares à Pontifice habent jurisdictionem, à quo solum petitur in eis approbatio Episcopi debita, ut diximus: maxime secundum iura, & privilegia infra alleganda. Quibus non funguntur clerici, qui ab Episcopo &

Si Episco
pus re-
gulares
idoneos
non ap-
rober,
an ipsi
nihil-
ominus
possint
sacerdo-
tium
confes-
siones
audire?

Eee juris.

Jurisdictionem, & approbationem debent recipere: quibus, proinde, licet iniuste denegetur approbatio, iniuste non denegatur iurisdictio; quia haec non pertinet ad ordinem justitiae, sed ad ordinem gratiae.

Ex diversis privilegiis insertis id ipsum probatur

63. Secundo probatur dicta sententia, ex Clementin. Dudum, de sepulturis. ubi dicitur, quod si Episcopus ex odio, aut mala voluntate noluerit regulares idoneos approbare, possunt ipso jure confessiones secularium audire, perinde, ac si essent approbati. Et Bonifacius VIII. in Extravaganti super Cathedram de sepulturis §. Quod si forte jam dicti praelati. Concedit religiosis, ut possint de facto audire confessiones fidelium, quando legitimè presentati coram Episcopo, ipse non vult eos approbare, & admittere absque justa causa. Et idem concessit Leo X. in Concilio Lateranensi Minoribus, in quadam constitutione, quam referunt Quaranta verbo privilegia regulari. & Paulus Pialetius in sua praxi Episcop. part. 2. cap. 3. n. 40. Quod Joannes XXII. in Extravag. Frequentes de iudicij, concessit Augustinianis, & Carmelitis, extendens ad eos concessionem factam in Clementin. Dudum, de sepulturis.

Solutio
contra-
riorum
ponitur,
& illius
refuta-
tio ab
aliqui-
bus ad
habita

64. Sed dicunt adversarij, haec omnia privilegia revocata fuisse per Tridentinum, in quo petitur in regulatibus approbatio Episcopi, pro seculari in confessionibus, non obstantibus quibuscumque privilegiis incontrarium. Ad hoc ferè omnes autores infra pro ista sententia adducendi respondent, supradicta privilegia revocata non esse per Tri-

dentinum: quia non tam privilegia, reprobata sunt, & leges in corpore batur, juris insertæ. Privilegia autem inserta in corpore juris, per subsequentem dispositionem non revocantur, nisi de illis expressa mentio fiat, ut diximus supra c. 2. n. 40. Quod tamen in Tridentino non datur; sed clausula generalis: non obstantibus, &c. Quæ non sufficit ad derogandum privilegiis, in corpore juris insertis. Maximè si concessa sint à Concilio Generali, ut est illud Leonis X. Sed haec solutio non placet: quia alias modo possent regulares, quod ante Tridentinum poterant, sine presentatione coram Episcopo, sine examine illius, aut illius iusta approbatione, secularium confessiones audire, quod nem o audebit dicere. Quod sequitur manifestè ex Doctrina horum Doctorum, Nam ex Clementin. Dudum, & Extravaganti: Super cathedram, & alia extravaganti Inter cunctas, poterant regulares à suis prælati præsentati, & approbati, absque approbatione Episcoporum secularium confessiones audire, ut num. 42. diximus. Si ergo haec privilegia, quia inserta in corpore juris non revocantur à Tridentino per illam clausulam: non obstantibus, &c. cum alibi aut aliâ clausula, faciente illorum expressam mentionem revocata non sint, adhuc modo in suo robore persistent. Sed non ita res se habet: quia licet non censeatur aut Concilio Generali, aut iuri communi per generalem clausulam, nisi de illis fiat expressa mentio, derogari, ut diximus loco citato: hoc intelligitur quando Pontifex, vel Con-

Concilium extra jus commune, per novam privilegij concessionem, bullam, aut dispositionem particularem, vel etiam legem extra corpus juris communis latam, aliquid contrarium juri communi indulget, aut disponit. Secus autem quando Pontifex, aut Concilium, legem generalem condit: quia per hoc legem anterius communem contrariam censetur tollere, etiam illius non facta expressa mentione, ut supra cap. 2. num. 44. diximus, & tractat. 11. de legib. cap. 4. numer. 13. quia Princeps censetur juris communis notitiam habere, cap. 1. de Constitutionib. in 6. Et quia Concilium Concilio derogare potest, & jus commune novum, juri veteri communi, sine obstantiis, eo quod prius jus non ligat manus subsequentis; nec verus Concilium est majoris virtutis, quam novum; nec minori diligentia, maturitate, & discussione conceditur unum, quam alterum, tam in construendo, quam in destruendo.

Prædicta privata legia non esse per Tridentinum revocata, ostenditur.
55. Verum ex alia parte, non vindicantur jura, & privilegia numer. 63. relata, abrogata per Concilium Tridentinum, quantum ad id, pro quo illa adduximus. Tum: quia jus illud antiquum loquitur de casu particulari, nimis quando religiosus legitime præsentatur, idoneus reperitur, & absque justa causa repellitur: jus autem novum Tridentini loquitur in generali, & consequenter hoc illi non derogat: sed verificatur ex illa regula juris in 6. generi per speciem derogatur. Quam Glossa, & communis Doctores in cap. Quamvis, de Pra-

bendis in 6. & c. 1. de constitutionibus eodem lib. intelligunt, etiam si species antecedat. Tum etiam: quia quantum fieri potest, debet ista abrogatio legum vitari, cap. iam delectus. de consuetudine, eo quod correctio legum est odiosa: ob idque non extendenda, sed limitanda, & restringenda, quæ à jure exorbitant, ut diximus tract. 11. de legib. cap. 4. n. 13. & ideo si leges verosimili ratione, aut bona conjectura possunt conciliari, non est admittenda correctio juris, ut ibidem num. 14. diximus: quia conciliari possunt dicendo, jus antiquum loqui in casu particulari, & jus novum in generali, cum exceptione racita illius casus particularis, nisi illius faciat expressam mentionem. Hoc in præsenti contingit, quia Tridentinum loquitur in generali: nullus confessiones secularium audiat, non approbat ab Episcopo. Quod conciliari potest, cum juribus antiquis, excipiendo casum particularem, de quo illa loquuntur, quia hujus conciliationis jurium, & interpretationis datur optima ratio. Quia Concilium per illud decretum intendit, quod regulares submittantur Episcopo, à quo alias exempti erant, quoad audiendas confessiones secularium, & illis quoad examen subjiciantur, ut Episcopus noscat, quibus oves suas committit, & ne eligantur indigni ministri, aut non idonei ad tantum Sacramentum. Quod totum in nostro casu salvatur, in quo regularis subjicitur examini, & alias judicatur idoneus, licet ab Episcopo ex pravo affectu non approbetur: ergo non est credibile vo-

Eeee & luisse

apud Aliisse Concilium, revocare illa jura, de hoc casu particulari loquentia, Episcopi fovendo passionem, & erga illo regulates malevoleniam. Unde hanc resolutionem tenent Illustrissimus Dominus Magister Arauxo in Decisionib. moralib. tractat. 1. quæst. 8. sect. 2. numer. 10. Vidal. titul. jurisdict. inquisit. 6. numer. 63. Pellizzat. tract. 8. cap. 3. numer. 26. Thomas Hurtad. part. 2. tractat. 12. cap. 1. numer. 188. & num. 1896. Portellus verbo confessor. quoad regulares numer. 3. Antonius à Spiritu sancto in director. regular. tractat. 2. disputat. 3. sect. 1. num. 6. & in director. confess. tractat. 5. disput. 13. sect. 7. num. 870. Palaus de Pœnit. disput. unic. punct. 18. §. 3. numer. 9. Navarr. in manual. cap. 27. numer. 264. Henriquez lib. 6. cap. 6. numer. 4. Joannes à Crucel lib. 2. cap. 6. dub. 1. Leander de Pœnit. disp. 11. quæst. 83. Manuel Rodriguez qq. regular. tom. 1. quæst. 51. art. 2. cum suo compend. resolut. 32. n. 3. Layman. l. 5. tr. 6. c. 11. n. 4. Miranda quæst. 45. art. 6.

Hæc sunt utrinque sententiae fundamenta, quarum secundam, quæ nobis olim satis placuit; libenter modo amplectemur, nisi in oppositum ejus, adeoque in favorem primæ, urgeret decretum sanctissimi D. N. Papæ Alexand. VII. sub data Romæ die 24. Septemb. anno Domin. 1605. Etenim inter propositiones illas 45. per hujusmodi decretum, ut scandalosas, temerarias, & erroneas à Pontifice damnatas, annumeratur una, quæ est 13. his verbis. Satisfacit praecepto annua confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo presentato, sed ab eo injuste

reprobato. Quæ sane propositio (ut ex terminis ipsis liquido appetet) in nihil differt ab opinione affirmativa, quam Authores secundæ sententia tenuerunt. Cum igitur prædictum Alexand. VII. decretum, quoad vim obligandi, maneat in suo robore, ut constat est his, quæ supra in hoc tract. part. 1. num. 7. & 8. omnino videndi, diximus non possumus non modo à secunda sententia recedere, & primam, cui hujusmodi decreum omnino faveat, amplecti.

66. Veniamus ad secundam dif. Posse difficultatem: an nimis possit Episcopuscopus, regulares limitatè approbare, panitia adlimitata loca, personas, tempus, &c mitiè. Ab solute affirmat prima sententia: & regulæ posse approbare ad solos virios, non ad foeminas, usque dum 40. annos attingant; posse pro talibus locis, aliqui approbare non pro aliis; & quoad audiendas confessiones in suis Ecclesiis, non alibi; ut maneat ad annum approbati, & ulterius examinentur: quia tametsi quoad scientiam regularem reperiat idoneum, potest illum minus aptum judicare ad confessiones foeminarum usque ad 40. annos, vel propter minorem gravitatem, vel propter juvenilem aspectum, vel propter aliquam suspicionem de illo conceptionem. Nam his omnibus inspectis, potest Episcopus eum idoneum, vel non judicare: & idem est si illum approbet pro hoc loco; pro his, aut illis personis, & non aliis, ob speciales rationes, quæ illi ocurrere possunt. Sic Diana 3 parte tract. 2. 16. solut. 25. & 6. p. tractat. 7 resolut. 61. Squarez disp. 28. sect. 7. numer. 19. Lugo disp. 27.

disp. 27. sect. 3. numer. 57. Dicastillo
disput. 10. dub. 9. numer. 286. Mendo
disput. 22. cap. 3. n. 54. & 55. Fagund.
2. precept. Eccles. lib. 7. cap. 2. numer. 1.
Et dicunt esse communem, atque ita
est; sed opposita non minus est com-
munis, ut videbitur.

Ex justa
causa ad
confes-
siones
pertin-
ente,
potest
Episco-
pus limi-
tatere
regularem
appro-
bare.

67. Secunda vero sententia (cui
subscribimus) dicit posse Episcopum
ex juxta causa ad confessiones perti-
nente, cum limitatione ad tempus,
personas, aut loca, regularem exposi-
tum approbare: ut si illum minus pe-
nitutem ad audiendas verbi gratia,
confessiones merita orum reperiat:
& ideo pro locis ubi non sunt, aut
non concurrunt approbet; vel ad
certa duntaxat loca, excludendo alia,
in quibus casus difficiliores frequen-
ter occurunt; vel si de ejus vita in te-
gritate dubitaret, non ex levibus in-
dictiis, & iunc pro viris, non pro fœ-
minis approbatet, vel si eum minus in
litteris expertum agnosceret, & ut
enixius studio vacaret, solum ad an-
num approbare veller, & post annum
iterum ad examen revocare. In his, &
similibus casibus, in quibus iusta cau-
sa interveniret, & haec pertinens ad
confessiones, proculdubio posset, &
deberet Episcopus regularem cum
limitatione ad tempus, personas, &
loca approbare; & sic limitatio appro-
batus, nec validè, nec licet posset
confessiones audire, ultra limites sua
approbationis. Quod omnes uno ore
concedunt tam supra citati, quam in-
fra Doctores citandi.

68. At vero si justa non detur
causa, ad confessiones modo dicto
expectans, non potest Episcopus, re-
gularem cum limitatione ad loca,
tempus, & personas approbare. Et si
secus fecerit, nihil faciat: & poterit re-
gularis ultra limites approbationis
validè, & licet confessiones audire.
Ut si regularem quoad scientiam, &
peritiam repertum idoneum, quia ju-
venis est, non ad sceminas, sed ad vi-
tos dumtaxat, usque ad 40. annos
approbatet: maximè si talis limitatio
pro omnibus, vel pluribus, aut fre-
quenter absque alia causa daretur,
quæ certè in præsenti, est insufficiens,
cum innumeros Sacerdotes sœcula-
res videamus ad beneficia parochia-
lia assumi, cum primum attingant 25.
annos, & illis conceditur absque li-
mitatione ad viros absoluta appro-
batio. Sed numquid minus confiden-
dum est de integritate vita Sacerdo-
tis secularis, quam regularis, ut illis
post 24. an. facultas audiendi fœmi-
narum confessiones concedatur, &
illis usque ad 40. denegetur? Fatemur
in religionibus aliquibus dari sanctis-
simas leges, ut Sacerdotes non nisi
proœcta ætatis possint audire con-
fessiones fœminatum, ut apud nos 2.
part. const. cap. 6. n. 3. ubi pro confes-
sionibus mulierum audiendis 33. an-
num attingere requiriunt, ut cum ma-
jori gravitate, & morum integritate
hoc ministerium exerceatur. Ceterum
aliud est, quod religiones statu-
unt pro omnibus quæque in suis
subditis id, quod perfectius est, & se-

Absque
justa
causa ad
confes-
siones
pertin-
ente,
nequit
Episco-
pus limi-
tate re-
gulares
appro-
bare.

Eeee g curius

curius queruntur. Aliud quod aliqui ordinarij faciunt; qui cum sacerdotes post 24. annos ad omnes personas approbent; solum pro regularibus dictam limitationem apponunt; quod procul dubio absque iusta causa ad confessiones pertinet; maxime si regulariter, & cum pluribus id exerceatur. Et idem dicimus de limitatione ad suas Ecclesias, ut non possint alibi confessiones audire. Idem de limitatione pro anno, pro his, aut illis locis, data regularibus, qui alias quoad scientiam, & peritiam hujus Sacramenti, reperiuntur idonei.

Examen religiosorum quoad mores, & vitam pertinet ad prælatos, non ad Episcopum.

69. Pro quo nota cum Dicastillo, disputat. 10. numer. 289. & 270. Del bene tom. 2. cap. 14. scđt. 11. numer. 31. Antonio à Spiritu sancto in direct. confess. tractat. 5. disput. 13. scđt. 9. n. 877 quod examen & approbatio Episcopi non est delumenda à moribus, & vita religiosorum, sed à litteratura, & scientia. Tum: quia examen, & approbatio quoad illa, pertinet ad Prælatos, quibus incumbit de vita, & moribus religiosos judicare: & Episcopi tuta conscientia possunt in ordine ad approbationem quoad vitam, & mores regulatum, approbationi Prælatorum acquiescere: neque ad ipsos pertinet etatem cum ministerio penitare; cum omnes Parochos post 24. annos ad illud sine limitatione assumant. Et non est minus fidendum religioso tot exercitijs religionis, clausuræ, & correctioni quotidianæ Prælatorum exposito, quam sacerdoti in sua domo commodè, & libere degenti. Tum etiam: quia in

Concilio Lateranensi Leo X. in Bulla edita. 9. Decemb. anno 1516. concedit religiosis mendicanibus privilegium, ut pe eisdem Episcopo, os possint sufficien tili literatura, & aliqua latetem hujus Sacramenti peritia dum taxat examinari. Unde quando in Tridentino dicitur: Ab Episcopo opus per examen si illu videtur, & in eligitur de examine quoad sufficientem dum taxat litteraturam, & hujus Sacramenti peritiam, ut jura inter se consonent, & unum non dicatur alteri contrarium, cum utrumque conciliari potest. Verum est, quod si Episcopo suis constater religiosum aliquem non esse in moribus, & vita sufficientem, vel de ejus vita integritate dubium aliquod prudens haberet, posset approbationem negare, vel cum limitatione illi concedere, vel suspendere concessionem, donec dubium illud cessaret: quia id ex natura rei est annexum muneri Epicopali, ut arceat bonus Pastor omne à suis oibis nocentum. Dum autem hoc dubium, aut suspicio prudens non datur, potest Episcopus quantum ad vitam, & mores religiosi, Prælatorum testimonio acquiescere.

70. Probatur ergo assertio num. Refold. 68. proposita. Quia iurisdictio in ordine ad audiendas confessiones sacerdotalium, non communicatur religiosis ab Episcopo, sed à Summo Pontifice, concedente religiosis privilegia, ut omnium fidelium ut jusque lexus ad probatur, venientium confessiones possint audire, quamvis petat judicium Episcopi de idoneitate sacerdotis, & ejus approbationem quantum ad scientiam,

tlam, & peritiam hujus Sacramentis ergo hac posita, non est in arbitrio Episcopi jurisdictionem limitare ad tales, aut tales personas, aut talia loca, tempora, &c. Quod torum declaravit sacra Congregatio Cardinalem, prout refert Barbosa ad c. 15. s. f. 23. Conil. n. 53. Confess. sit. 23. cap. 4. §. Rodriguez q. 59. art. 8. Miranda q. 4 f. art. 10. Bordon. resol. 36. n. 23. his verbis: Regulares, qui ad audiendas confessiones idonei, ab Ordinariis locorum, eorumve examinatoribus reperti, & approbati fuerint; gener aliter quoque, & indistincte, absque ulla limitatione temporis, cercorumve locorum, aut generis personarum admittantur in die si propria: de ceteris vero, qui non ad idonei reperientur, si peti rint se admitti, arbitrio Ordinariorum, relinquatur, ipsos cum limitata facultate, prout eisdem Ordinariis magis videbitur expedire, probare, & admittere. Et est quod nos haecen diximus, & tenent nobiscum Barbosa, Bordon, Delbene, Miranda, Antonius à Spiritu sancto locis citatis. Lezana tom. 1. cap. 19. num. 8. Villalobos tom. 1. art. 9. difficult. 53. num. 2. Portet. in dub. regul. verbo, Confessor. numer. 3. Peyon. de subdit, questione prima, cap. 21. §. 2. Pasqualig. tomo secundo, decis. 500. Basseu. verb. Confess. 3. num. er. 12. Palau tract. tu 23. disput. unic. punct. 11. §. 2. num. decimo, Leand. depenit. disputatione 11. quest.

§ 8. Henr. lib. 6. de penit.

cap. 6. num. 8.

§. IV.

An regularis pro una diocesi approbatu, ad audiendas in aliis secularium confessiones, nova indiget approbatione.

71. **U**T circa hanc gravissimam Semel difficultatem distinctius regularis procedamus, aliqua apud nos certa in una supponere duximus; ut sic haec obiter dicta remaneant, quæ etiam pro praxi necessaria sunt, ut postea ad questionis resolutionem accedamus. Supponimus ergo primo, regularem in una diocesi abiolare approbatum, Bullæ Cruciatæ potest ubique in confessorem eligi. Cruciata potest in ea ab Episcopo approbatum non fuerit: quia ex una parte ut confessarius eligatur, solum quod sit ab Episcopo approbatus, exigitur; quod in tali causa invenitur: ex alia non dantur iura, aut Pontificum decreta declarantia, debere esse ab Episcopo, in cuius Diocesi audit confessiones, approbatum, ut dantur in casu nostræ questionis de regulibus confessiones audientibus, praeciso Bullæ Cruciatæ, & Jubilæi privilegio, absque approbatione Episcopi in cuius Diocesi alias audiunt. Et merito in casu Jubilæi, & Bullæ, de qua modo loquimur, non dantur: alias aut minimam, aut nihil concederet privilegium, si confessarius eligendus debe-